

[Holger Eriksen.]

Forslagsstillerne gør gældende, at den 11. almindelige vurdering af landets faste ejendomme vil fremvise sådanne forhøjelser af ejendomsværdierne, at dette vil få uheldige virkninger af beskatningsmæssig art. Lad mig deroverfor fastslå, at forhøjelsen intet betyder for amtsskatterne, idet en højere vurdering vil medføre lavere promiller; det samme gælder for landkommunerne, der udskriver dækning for en større eller mindre del af deres udgifter på fast ejendom; udskrivningsbeløbet berøres ikke af vurderingens højde, således at en højere vurdering også her vil give sig udslag i lavere promiller. Derimod udskriver bykommunerne deres ejendomsskat med en for 4 år ad gangen fastsat fast promille. Her vil en vurderingsforhøjelse altså blive omsat i en større skat, selv om forhøjelsen for den enkelte, takket være de i sig selv små promiller, ikke vil blive særlig følelig. Det samme gælder for statskatten på fast ejendom. Hvorledes virkningen vil blive for de nugældende regler for grundværdistigningsskylden, er der vel endnu ingen, der kan sige. Det afhænger i høj grad af, om det er bygrundene eller landgrundene, der procentvis er steget mest.

Ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup), ville i sin fremsættelsestale gøre gældende, at priserne, især på landbrugsejendomme, var skruet op i en højde, der intet havde med rentabiliteten at gøre, og forklaringen var den, at de, der ikke var nødt til at sælge, ikke turde gøre det af frygt for, at deres penge senere skulle få en mindre værdi; det vil altså sige, at vi i høj grad skulle have sælgers marked. Det forbavser mig noget. Nu har jeg med angst og bæven læst professor Jørgen Pedersens påvisning af, at flugten fra landbruget var blevet så stærk, at vi i løbet af kort tid ville stå i den situation, at der ikke var landmænd til at overtage de ledige ejendomme, og andre har fulgt hans påstande op. Hvis disse nu var rigtige, så måtte virkningen allerede være begyndt at melde sig, således at vi havde købers marked. Men rent bortset derfra er der et andet spørgsmål, der rejser sig, nemlig om det i tilfælde af, at det ærede medlems påstand er rigtig, så er samfundsmæssigt forsvarligt at lægge yderligere ved

til bålet, hvorved jeg forstår at fremkalde en endnu større prisstigning; thi det er da givet, at hvis landejendommene handles til overpris, altså til en pris, der ikke svarer til rentabiliteten, så vil den overpris, som betales frem i tiden blive endnu større, hvis man nedsetter skatterne. Ganske vist udtalte den daværende formand for de sjællandske landboforeninger, proprietær Tvedegaard, i et interview i anledning af sin 70 års fødselsdag som svar på et spørgsmål, om han ikke var betænkelig ved den voldsomme stigning i landejendomspriserne, at det var han ikke, for, som han sagde — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Hvis landejendommene betales med mere, end de er værd, så må de nye ejere hjælpes enten gennem en skattenedsættelse eller en reduktion af arbejdslønnen.“

Det var meget klart udtrykt. For at de, der ville sælge, kunne opnå en høj pris, ja, en urimelig høj pris, måtte enten arbejderne som sådan eller skatteyderne undgælde. Det var et meget behageligt standpunkt for dem, der skulle sælge, men næppe tillokkende for den øvrige befolkning.

Jeg ved ikke, om landbrugsejendomme handles til priser, der ligger over rentabilitetsmulighederne. Jeg tvivler derpå, men jeg ved i hvert fald, at hver gang en landmand lægger op og trækker sig ud af sin bedrift med en betydelig kapital, der endog efter det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup)s opfattelse er større end det, der svarer til ejendommens værdi, tappes landbrugserhvervet for en kapital. En forgrovning af dette forhold er der ikke megen grund til at fremme.

Hvad forslagets enkeltheder angår, kræver forslagsstillerne først en forhøjelse af det hidtil gældende skattefri minimum for formuer og dertil en ændring af promillesatserne. Begrundelsen må vel være, at ejendommenes realværdi ikke er steget, men jeg har jo allerede påvist, at selv om dette skulle være rigtigt, er den pågældende ejers realformue under alle omstændigheder steget med det, som långiverne har tabt; der ville altså ikke af den grund være nogen årsag til at ændre ved formuebeskatningen.

Men selv om det nu er rigtigt for ejendomsbesiddernes vedkommende, hvorfor skulle man så røre ved formuebeskatningen for andre kapitalejere, der måske har øget